24 Αυγούστου 2015

Αγία Μαρίνα της Άνδρου

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ
Μεγαλομάρτυς

Η
ΑΓΙΑ
ΜΑ
ΡΙ
ΝΑ
Μεγαλομάρτυς

Γεννήθηκε στην Αντιόχεια της Πισιδίας, στα χρόνια του αυτοκράτορα Κλαυδίου του Β’, το 270 μ.Χ. Λίγες μέρες μετά τη γέννησή της, ή μητέρα της πέθανε, και ο πατέρας της Αίδέσιος, πού ήταν Ιερέας των ειδώλων, την ανέθεσε σε μια χριστιανή γυναίκα, από την οποία ή Μαρίνα διδάχθηκε το Χριστό. Όταν έγινε 15 χρονών, αποκαλύπτει στον πατέρα της ότι είναι χριστιανή. Έκπληκτος αυτός απ’ αυτό πού άκουσε, με μίσος τη διέγραψε από παιδί του. Μετά από καιρό, έμαθε για τη Μαρίνα και ο έπαρχος Όλύμβριος, πού διέταξε να τη συλλάβουν για ανάκριση. Όταν την είδε μπροστά του, θαύμασε την ομορφιά της και προσπάθησε να την πείσει με κάθε τρόπο να αρνηθεί το Χριστό και να γίνει σύζυγος του. Μάταια, όμως. Ή Μαρίνα σε κάθε προσπάθεια του Όλυμβρίου αντέτασσε τη φράση: “Είμαι χριστιανή”. Τότε ο σκληρός έπαρχος διέταξε να την ξαπλώσουν στη γη, και την καταξέσχισε άσπλαχνα με ραβδιά τόσο, ώστε ή γη έγινε κόκκινη από το αίμα πού έτρεξε. Έπειτα, ενώ αιμορραγούσε, την κρέμασε για πολλή ώρα και μετά τη φυλάκισε. Όταν για δεύτερη φορά την εξέτασε και διαπίστωσε ότι ή πίστη της Μαρίνας ήταν αμετακίνητη στο Χριστό, την έκαψε με αναμμένες λαμπάδες. Άλλα οι πληγές της με θαύμα έκλεισαν, και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα πολλοί παρευρισκόμενοι να γίνουν χριστιανοί. Μπροστά σ’ αύτόν τον κίνδυνο ο έπαρχος τελικά αποκεφάλισε τη Μαρίνα, πού έτσι πήρε “τον αμαράντινον της δόξης στέφανον”1. Δηλαδή το άφθαρτο στεφάνι της αιώνιας δόξας.

1. Α’ επιστολή Πέτρου, ε’ 4.

Απολυτίκιο. Ήχος πλ. α’. Τον συνάναρχον Λόγον.

Μνηστευθείσα τω Λόγω Μαρίνα ένδοξε, των επίγειων την σχέσιν πάσαν κατέλιπες, και ενήθλησας λαμπρώς ως καλλιπάρθενος· τον γαρ αόρατον εχθρόν, κατεπάτησας στερρώς, οφθέντα σοι Αθληφόρε. Και νυν πηγάζεις τω κόσμω, των ιαμάτων τα χαρίσματα.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΑΝΔΡΟΥ
Η ίδρυσης της Ιεράς Μονής χρονολογείται από το 1325 μ.Χ. στην περιοχή Λίτρες της Άνδρου, με θαυματουργικό τρόπο αφού η Αγία Μαρίνα παρουσιάσθηκε σε ένα γέροντα ασκητή της εποχής στον τόπο αυτό (σημερινά Αποίκια), που του υπέδειξε να βρει την κεκρυμένη σε μια σχισμή ενός βράχου εικόνα της. Ο αυτοκράτωρ Εμμανουήλ Παλαιολόγος, τον ενισχύει οικονομικά και ιδρύει την Μονήν.

Κατά τον 16ον αιώνα, ύστερα από επιδρομές πειρατών κατακαίεται τρεις φορές η Μονή, και οι λιγοστοί μοναχοί που είχαν απομείνει δεν μπορούν να δώσουν την παλαιά αίγλη στην Μονή. Το έτος 1743 η Μονή πια ευρίσκεται σε τελεία παρακμή και μόνο πέντε υπέργηροι Μοναχοί υπάρχουν στη Μονή. Όμως η Αγία Μαρίνα, με νέο θαύμα, φέρνει στη Μονή της τον Ιερομόναχο Σωφρόνιο τον Πελοπονήσιον, που με συνεχή οράματα, τον κρατά στην Μονή, και που εκποιώντας την περιουσία του στην Πελοπόννησο, ανακαινίζει τη Μονή και την μετατρέπει σε γυναικεία το έτος 1746. Πολλές αρχοντοπούλες της Άνδρου ενδύονται το αγγελικό σχήμα, και φθάνει ο αριθμός των Μοναζουσών, πλέον τας εκατόν (100). Η αίγλη της Μονής και η φήμη της, γίνεται γνωστή σ’ όλο τον τότε κόσμο, αφού το αργυροποιείο, η χαρακτική, και η βιοτεχνία του μεταξοσκώληκα, είναι το παγκόσμιο γνώρισμά της.

Όμως δεν άργησε και πάλι η Μονή, να δοκιμασθεί όσο ποτέ άλλοτε, και να κλείσει με διάταγμα του Όθωνα, διά του Βαυαρού Υπουργού Εσωτερικών Μάουερ, που εδίδετο εντολή να κλείσουν 417 Μοναστήρια –μεταξύ των οποίων ήτο και η Μονή

της Αγίας Μαρίνης Άνδρου – να δημευθεί η περιουσία τους και οι Μοναχοί ή Μοναχές να μετατεθούν στα Μοναστήρια που παρέμειναν, ή να κοσμοποιηθούν. Τούτο εγένετο το έτος 1833. Την εικόνα της Αγίας Μαρίνης την θαυματουργή, την αγόρασε σε δημοπρασία η ιστορική Οικογένεια Εμπειρίκου, και την διαφύλαττε στον κεντρικό Ναό της Χώρας, την Παναγία, επί 146 έτη. Είναι εικόνα που επισυνάπτεται στο κείμενο. Η ιερά Μονή μετατρέπεται σε στάβλο ζώων, γκρεμίζονται και σχεδόν ισοπεδώνονται τα κτήρια, και μια όμορφη μάζα από πέτρες και ξύλα και ακαθαρσίες ζώων και ανθρώπων που περνούν από εκεί, για να σταβλίσουν τα ζώα τους (αρνιά, κατσίκια, βόδια, άλογα), είναι η εικόνα που αντικρίζει ο περαστικός.

Από εδώ και κάτω φίλοι αναγνώστες θα αφήσουμε τον Ηγούμενο π. Κυπριανό, και πρώην Αρχοντάρη της Ιεράς Μονής Κωνσταμονίτου του Αγίου Όρους να μας πει, πώς με την βοήθεια της Αγίας Μαρίνης και των Αγίων Αικατερίνης και Παρασκευής επανοικοδομήθηκε και ανασυστάθηκε η Μονή, για να ομοιάζει σήμερα με ολόλευκο Πύργο και παλάτι φιλοξενίας και αγάπης Χριστού.

Το έτος 1975 είμαι διάκονος του Σεβ/τάτου Μητροπολίτου Σύρου, Τήνου, Άνδρου κ.λ.π. κ. Δωροθέου, και προσωπικός του ακόλουθος. Με έπαιρνε πάντοτε μαζί του, σαν διάκονό του, στις ιεροτελεστίες των εορταζόντων Μονών ή Ναών. Την 20η Ιουλίου του έτους εκείνου ενθυμούμαι ότι πήγαμε μαζί στην Ιερά Μονή του Αγίου Νικολάου της Άνδρου. Διερχόμενοι από το ερειπωμένο κάστρο και τη Μονή της Αγίας Μαρίνης κάμνει μια ευχή, όπως μου είπε αργότερα, «Αγία μου Μαρίνα να με αξιώσεις, πριν κλείσω τα μάτια μου, να σε δω τουλάχιστον καθαρισμένη… ως πότε θα σε βλέπω να παραμένεις στάβλος». Στη συνέχεια της ενδόμυχης ευχής του απευθύνεται σε μένα και μου λέγει : «Κυπριανέ άκουσες τι ευχή έκανα». Όχι, του απαντώ, και μου φανερώνει την ευχή. Του απαντά η ταπεινότης μου, «Να σε αξιώσει Δέσποτά μου η Αγία Μαρίνα, να δεις τη Μονή της όπως επιθυμείς». Τρεις φορές κατά τη διαδρομή ο Σεβασμιότατος μου επανέλαβε, έντονα την ευχή του για τη Μονή της Αγίας Μαρίνης, και τις τρεις φορές έλαβε την ίδια απάντηση από την ταπεινότητά μου, ώσπου μετά το πέρας της λειτουργίας, επήγε ο καθένας στα ίδια. Η ελαχιστότης μου έμεινε στο πατρικό σπίτι στην Άνδρο, στο χωριό που μέχρι σήμερα εφημερεύω, και που είχα πρόγραμμα να κτίσω Ναό του Αγίου Κυπριανού. Με τη σκέψη αυτή, ξάπλωσα να ξεκουραστώ αλλά δεν πρόφτασα, διότι με πρόλαβε το τηλεφώνημα του Αρχιερατικού Επιτρόπου, που έλεγε: «Ο Δεσπότης Κυπριανέ, προτείνει σε σένα και σε μένα να αναστηλώσουμε τη Μονή της Αγίας Μαρίνης και ο Δεσπότης μας, θα φροντίσει να γίνει, με υπουργικό διάταγμα, η ανασύσταση της Μονής». Αρνήθηκα να δεχτώ την πρόταση του Δεσπότη μας στον Αρχιερατικό επίτροπο, αν και μου επανέλαβε επί τρεις συνεχείς ημέρες, λέγοντάς του τα σχέδιά μου, και ότι έχω υπό την προστασία μου την υπερήλικη μητέρα μου.

Αισθανόμενος, ύστερα από αυτή την άρνησή μου, άσχημα ανέβηκα στο δωμάτιό μου, για να αναπαυθώ, έκαμα την προσευχή μου, σε μια εικόνα της Αγίας Μαρίνας, λέγοντάς της τα εξής : «Αγία μου Μαρίνα μη εκλάβεις την άρνησίν μου, σαν άρνησιν προς το Άγιον πρόσωπό σου. Εγώ σε αγαπώ, είσαι η αγαπημένη, από τις αγαπημένες μου Αγίες, και εσύ γνωρίζεις τον ιερό μου πόθο. Πεπεισμένος ότι τα είχα βρει με την Αγία Μαρίνα έπεσα ήσυχος να κοιμηθώ. Δεν ενθυμούμε τι ώρα ήτο και αν ήμουν κοιμώμενος ή έξυπνος, όταν νοιώθω σε κάποιο σημείο του δωματίου να γίνεται σεισμός και να συνταράσσεται το δωμάτιο. Σκέφθηκα ότι αν είναι σεισμός, έχω δύο σκάλες να κατέβω, οπότε δεν προλαμβάνω και θα με καταπλακώσουν τα ερείπια. Έκαμα το Σταυρό μου και είπα : «Κάθισε εδώ Κυπριανέ και σκεπάσου με την κουβέρτα και ότι πει ο Θεός».

Εκείνη τη στιγμή νοιώθω κάτι να με αρπάζει και να με τοποθετεί κάπου. Ξυπνάω λοιπόν και βλέπω ότι ευρισκόμουν στα ερείπια της Αγίας Μαρίνης – σε απόσταση οκτώ χιλιομέτρων από το σπίτι μου – και διαλογιζόμουν, «τι είναι αυτά που λέει ο

Δεσπότης μου, είναι δυνατόν να αναστηλωθεί αυτή η Μονή που είναι πετρωμένα μπάζα, να κοπούν τα πελώρια δένδρα που είχαν γίνει δάσος κ.λ.π. εμπόδια». Κάνοντας αυτούς τους διαλογισμούς, βλέπω να σχίζεται στα δύο το Νότιο μέρος του τοίχους, να ανοίγει σαν συρταρωτή πόρτα, και να παρουσιάζεται ένας αμαξωτός δρόμος που έφθανε στην κορυφή του βουνού, και να ξεπροβάλλουν τρεις νέες Μοναχές που μου έκαμαν νεύμα να σταματήσω εκεί που ήμουν, διότι ερχόντουσαν να με συναντήσουν.

Μέσα σε λίγα λεπτά ήλθαν μπροστά μου η μία πίσω από την άλλη – και η πρώτη παίρνει το λόγο – με χαιρετάει και μου λέγει : «Χαίρε Κυπριανέ...». Εγώ φοβούμενος από το παράδοξο αυτό θαύμα που βλέπω, κάμνω μια υπόκλιση σεβασμού και λέγω : «Ευλογείτε Γερόντισσες...». Τότε αυτή που με χαιρέτησε, επιτακτικά μου λέγει : «Θα κτιστεί το Μοναστήρι Κυπριανέ, και να δεχθείς την εντολή του Δεσπότη σου». Άρχισα τότε εγώ να προφασίζομαι, με πολλά «πως», πω τούτο, πώς εκείνο, θέλουμε πολύ νερό και δεν υπάρχει Γερόντισσα. Τότε με πάει σε ένα μέρος της Μονής και μου λέγει : «εδώ έχω νερό Κυπριανέ, για να πίνει όλη η Άνδρος». Πράγματι ευρέθη το άφθονο νερό στο σημείο που μας υπέδειξε η Αγία Μαρίνα.

Συνεχίζω εγώ όμως την άρνησή μου και τις προφάσεις μου λέγοντάς της : « Γερόντισσα ποιος θα πείσει τους τσοπαναραίους να πάρουν τα πρόβατά τους, τα κατσίκια τους και τα βόδια τους και τα άλογά τους; Ποίος θα πείσει τον Παπαγιάννη ότι το εκκλησάκι που λειτουργεί είναι της Μονής και θα αποχωρήσει;».

Τότε με βγάζει έξω από το τείχος, και βλέπω στη σειρά τους δύο ιερείς των Αποικίων και τους κολίγους. Απευθύνεται πρώτα στον Πατέρα Ιωάννη (την ευχή του να έχουμε, διότι εκοιμήθη) και του λέγει : « Εσύ Παπά Γιάννη δεν θα δώσεις το κτήμα και την εκκλησία;» και ο Παπα-Γιάννης απάντησε θετικά με μια υπόκλιση. Έπειτα απευθύνεται στον αρχηγό των τσοπαναραίων τον Ζανή Καλαμπούκη και του λέγει : « Εσύ Ζανή δεν θα δώσεις εντολή να πάρουν τα ζώα τους από εδώ;». Το ίδιο και ο Ζανής με μια υπόκλιση, έδωσε θετική απάντηση.

Έπειτα αφού με πήγε μέσα από το τείχος, εγώ συνέχιζα να αρνούμαι και της λέγω : « Γερόντισσα ο Αρχιερατικός Επίτροπος θέλει να αναλάβει την αναστήλωση, αναθέσατε σ’ αυτόν». Τότε η απάντησίς Της σε αυστηρόν τόνο ήτο : « Εσύ θα αναλάβεις Κυπριανέ, σ’ αυτόν θα μιλήσω άλλη ώρα». Συνεχίζοντας μου λέγει σε γλυκό ύφος και τόνο : « Εσύ θα αναλάβεις την αναστήλωση της Μονής Κυπριανέ και δεν θα χρειαστείς να κτυπήσεις άλλη πόρτα, για βοήθεια, – γιατί ξέρω, ότι αυτό σε στεναχωρεί – θα είμαι κοντά σου, εδώ, και ότι θέλεις θα το ζητάς από εμένα».

Τότε την ερώτησα : « Ποία είσαι εσύ και ποίες είναι οι άλλες δύο, που με τόση σιγουριά, με τέτοια βεβαιότητα, μου λέγετε αυτά;» και ευθέως μου απάντησε : « Δεν κατάλαβες Κυπριανέ!!! Είμαι η Μαρίνα και οι δύο άλλες αδελφές μου, είναι η Παρασκευή και η Αικατερίνα που συγκατοικούν με εμένα στο Μοναστήρι. Το διάταγμα του Όθωνα μας πέταξε έξω και μένουμε λίγο πιο πάνω από το Μοναστήρι. Θα ανοίξει όμως το Μοναστήρι και θα έλθουμε πάλι εδώ να κατοικήσουμε. Εμένα δε, θα με βλέπεις κάθε μέρα. Μαζί θα αγωνιστούμε να αναστηλώσουμε το Μοναστήρι. Να δεχθείς λοιπόν, την εντολή του Δεσπότη σου τ' άκουσες Κυπριανέ;». με χαιρέτησε και κάμνει μία στροφή προς το δρόμο και κλείνει το τείχος σαν συρταρωτή πόρτα.

Τότε νέο σεισμό νοιώθω, ενώ ταυτόχρονα, νομίζω ότι με ξαναπέταξε ο σεισμός στο κρεβάτι μου. Ξυπνώντας από την ληθαργική, ενοραμική κατάσταση, βλέπω ότι πράγματι ευρίσκομαι στο κρεβάτι μου • ανάβω το φως και κοιτάζω το ρολόι που έδειχνε 3,45' μ. μεσονύκτιο. Κάμνω το σταυρό μου, και στρέφοντας τα μάτια μου στην εικόνα της Αγίας Μαρίνης λέγω με το λογισμό μου «Αγία μου ήσουν Εσύ • ήμουν κοντά Σου • Μιλούσα μαζί Σου», τότε βλέπω τα μάτια της, στην εικόνα να ανοιγοκλείνουν, σαν να μου λέγουν. Να εγώ ήμουν». Δεν χρειαζόμουν άλλα πλέον για να βεβαιωθώ ότι η Αγία, διάλεξε την ταπεινότητα μου, για να αναστηλώσω την Μονή της, και αμέσως παίρνω εκείνη την ώρα τον Αρχιερατικό, ο οποίος ακούγοντας τη φωνή μου ετρόμαξε και του λέγω να πει στο Μητροπολίτη μας, ότι δέχομαι να αναλάβω την αναστήλωση της Μονής της Αγίας Μαρίνης και ότι τα υπόλοιπα θα του τα εξηγούσα άλλη ώρα.

Από την επομένη, η ταπεινότης μου ευρίσκετο, με έναν κασμά, ένα φτυάρι και ένα καρότσι στο ερειπωμένο Μοναστήρι. Πέντε ολόκληρα χρόνια αγωνιζόμουν να ξεμπαζώσω το ερειπωμένο Μοναστήρι. Όμως η παρουσία παρουσία της Αγίας που μου υποσχέθηκε ήτο πάντοτε έντονη. Έγινε δε ακόμη πιο έντονη με την Εικόνα Της (η εικόνα του κειμένου). Ένας γέροντας, επίτροπος του ναού της Παναγίας στη Χώρα μου λέγει μια μέρα : « Έμαθα πατέρα Κυπριανέ ότι άνοιξες το Μοναστήρι, έχε υπ' όψιν σου, ότι η Εικόνα της Αγίας Μαρίνης που είναι σ' αυτό το προσκυνητάρι είναι της Μονής, που την αγόρασαν η οικογένεια Εμπειρίκου και την τοποθέτησαν εδώ. Να μπορούσες να την πάρεις και να την πας στο Μοναστήρι, το Μοναστήρι θα σωζότατε».

Τότε θυμήθηκα την υπόσχεση της Αγίας Μαρίνας, ότι θα είναι παντού και πάντοτε μαζί μου, και αμέσως πηγαίνω στον εφημέριο του ναού της Παναγίας τον π. Νικόλαο και με παρακλητικό τρόπο, του ζητώ, αν είναι δυνατόν να μου δώσει την εικόνα που ανήκε άλλοτε στο Μοναστήρι. Το πώς δεν με έδειρε είναι απορίας άξιον, και με το δίκαιό του ο π. Νικόλαος, αφού όπως μου εξήγησε η εικόνα της

Αγίας ετοποθετήθη, πριν τόσα και τόσα χρόνια, από τους ιδιοκτήτες της στο Ναό της Παναγίας. Η ταπεινότης μου του απαντά «Πατέρα Νικόλαε η Αγία Μαρίνα σε με τον ελάχιστον είπε, ότι θα είναι κοντά μου, θα είναι πάντοτε παρούσα και θα με βοηθάει στο έργο της Μονής της. Να κατέβει από τον Ουρανό είναι αδύνατο, μήπως εννοούσε ότι θα είναι κοντά μου, με την Ιερά και θαυματόβρυτο αυτή εικόνα Της;».

Δεν άντεξε και με έβγαλε έξω και δεν δέχτηκε καμιά άλλη συζήτηση. Μετά όμως από τρεις ημέρες δέχομαι ένα σημείωμα από τον πατέρα Νικόλαο, που μου έγραφε να κατέβω να τον συναντήσω στον Ναό της Παναγίας.

Κατέβηκα λοιπόν στη χώρα, και στο Γραφείο του Ναού , με περίμεναν συγκεντρωμένοι, ο π. Νικόλαος και οι τέσσερις Επίτροποι του Ναού, οι οποίοι μου υποδεικνύουν να υπογράψω ένα πρακτικό, το οποίο διαβάζοντάς το, έγραφε ότι μου παραχωρούν την Εικόνα της Αγίας Μαρίνης. Με ρίγη συγκινήσεως το υπέγραψα, λέγοντάς του : « τι ήτο αυτό που σας έκαμε να αλλάξετε την αρνητική σας στάση για την Εικόνα της Αγίας;». η απάντησή τους ήτο « μη μας ρωτάς». Μου ενεχείρησαν δε και έναν φάκελο με τρεις χιλιάδες, λέγοντάς μου, ότι αυτά είναι για τη μεταφορά της εικόνος στο Μοναστήρι. Δάκρυα χαράς και ευγνωμοσύνης τρέχουν εκείνη τη στιγμή από τα μάτια μου προς τη Αγία, βλέποντας την έντονη παρουσίαν της και την ταχύτατην βοήθειά της. Με αναμμένα κεράκια με θυμιάματα και με συνοδεία πιστών, μεταφέραμε την εικόνα στη Μονή το έτος 1976.

Έκτοτε η Μονή απέκτησε την Κυρά της, απέκτησε Έφορο, απέκτησε Οικονόμο, απέκτησε Γερόντισσα. Από τότε, ότι και αν έβαζα στη σκέψη μου, για ανέγερση κτιριακών συγκροτημάτων στη Μονή, ξεκινούσα με απειροελάχιστες οικονομικές δυνατότητες και όταν βρισκόμουν σε οικονομικό αδιέξοδο, για την εξόφλησή του, έτρεχα στην εικόνα της Αγίας και την παρακαλούσα θερμά, να βρει τον τρόπο να εξοφλήσω το χρέος. Και Εκείνη, ω Εκείνη, έτρεχε να μου φέρει το ποσό που χρεωστούσα, και παραπάνω απ’ αυτά.

Έτσι χτίστηκε και πάλι η Μονή της Αγίας Μαρίνης, από την Αγία Μαρίνα και τους προσκυνητές της, που έφερνε και φέρνει, με θεία της νεύση, για να προσφέρουν το κεράκι τους, και να πάρουν το δώρο τους από την Αγία Μαρίνα, με τα θαύματά της και την αγάπη της.

Η ταπεινότης μου δεν αισθάνεται ευεργετημένη από την Αγία Μαρίνα, δι’ αυτό και έχω δοθεί ολόκληρος στην Αγίαν μας, και δεν με ενδιαφέρει τίποτε εκτός από το πώς θα τελειοποιηθούν οι ναοί της Μονής, ο ξενώνας της, και ότι άλλο που θα κοσμεί την Μονή της Αγίας. Κάποτε είχα αγαπήσει το Άγιον Όρος, και έλεγα να

πεθάνω στο Άγιο Όρος • τώρα η προσευχή μου έχει αλλάξει, και λέγω να πεθάνω Αγία μου Μαρίνα κοντά σου, διότι ξέρω, ότι συ θα με βοηθήσεις να ανέβω την Ουρανόδρομο κλίμακα.

Αδελφοί μου αγαπητοί, δεν με ενδιαφέρουν τα υλικά και τα εγκόσμια αλλά η υγεία, η ψυχική και σωματική για να συνεχίσω την τελειοποίηση του έργου της Μονής της Αγία Μαρίνης, και με την του Χριστού αγάπη και της Αγίας Μαρίνης, το της φιλοξενίας των προσκυνητών της, που με εντολή της Αγίας Μαρίνης, πραγματοποιείται και θα πραγματοποιείται. Ο κάθε προσκυνητής, ή όσοι και αν είναι, θα πρέπει να φάει, να κοιμηθεί δωρεάν, και εφόσον το επιθυμεί κάθε προσκυνητής, θα προσφέρει το κεράκι του στην Αγία Μαρίνα.

Με την του Χριστού Αγάπη,

+ Αρχιμανδρίτης Κυπριανός Χειμώνας

Απολυτίκιο

Ανδρείαν και φρόνησιν συ κεκτημένη, σεμνή, ανδρείως κατεπάτησας όφιν αρχέκακον, Μαρίνα πανεύφημε ήσχυνας Ολυμβρίου τας Πικράς Τιμωρίας ηύφρανας Ασωμάτων τας χορείας αθλούσα, διό απαύστως πρέσβευε Χριστώ, εις το σωθήναι ημάς.

Μεγαλυνάριο

Την Λαμπάδα πάντες Τη φαεινήν, και της παρθενίας, τον ασύλλητον θυσαυρόν, τη νύμφη Κυρίου, και Άσπιλον Αμνάδα, Μαρίναν την αγίαν, ύμνοις τιμήσωμεν.

Πηγή: pigizois.net